

О. М. Алимов / Економічні та виробничо-економічні системи в координатах сталого розвитку: Монографія [Текст]; за ред. А. О. Касич, М. М. Хоменко. – Кременчук, Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського МОН України, Кременчуцька міська друкарня, 2015. – 228 с.

Безус П.І. к.е.н., доцент,

Терефенко В.І. магістрант,

Київський національний університет технологій та дизайну

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЇ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Забезпечення конкурентоспроможності – це філософія управління всією системою в умовах ринкових відносин, що повинна бути орієнтованою на вирішення наступних задач: дослідження потреб споживачів та їх розвиток; оцінку поведінки та можливостей конкурентів; дослідження розвитку ринку; дослідження середовища; виготовлення товару, що перевершував би товар конкурента.

Забезпечення високої конкурентоспроможності охоплює наступні напрями:

1) заходи на підвищення технічного рівня і якості продукції, що передбачають:

– перебудову системи підготовки та підвищення кваліфікації кадрів, підвищення культури виробництва, поліпшення умов праці;

– зміцнення бази та покращення організації НДДКР;

– прискорену реалізацію структурних зрушень та інвестиційної політики відповідно до пріоритетів НТП і соціального розвитку;

– підвищення на цій основі ефективності капіталовкладень;

– організацію ефективної діяльності груп якості та цільового навчання керівного і робочого персоналу, створення соціальних умов якості праці, перебудову завдань і функцій управління якістю продукції;

– стандартизацію.

2) Заходи, спрямовані на зниження ресурсоемності продукції, витрат виробництва.

3) заходи щодо вдосконалення сервісного обслуговування, реклами, вивчення ринку збуту.

Більшість вчених-економістів вважають, що на реалізацію цих заходів необхідно направити економічні та організаційні важелі управління, які передбачать розробку цілісної системи взаємопов'язаних елементів, що мають основою процеси управління нею. Для цього нами було розглянуто: зовнішнє середовище; підсистему забезпечення та підтримки конкурентоспроможності; отримано інформацію про результати, які нами проаналізовано і розроблено коригуючі дії; запропоновано схему контролю за процесом виробництва; розроблено модель мотивації безпосередніх виконавців; прийнято участь у проектуванні технічних вимог до продукції. Слід зазначити, важливим аспектом є якість комерційної роботи, яка враховує: імідж організації; систему стимулювання збуту; забезпечення інших конкурентних переваг; маркетинг-план; матеріально-технічне постачання, а також підготовка виробничих процесів; організацію виробництва; реалізацію та розподіл етапів виробничих процесів; гарантійне та післягарантійне обслуговування; утилізація після використання.

У сучасних умовах господарювання можливості підприємств з управління конкурентоспроможністю продукції, обмежені наявними в його розпорядженні фінансовими, трудовими ресурсами, часом, а також виробничими потужностями й технологіями. Як зазначають дослідники-економісти, в організації управління конкурентоспроможністю продукції виступають:

- планування: випуску продукції; заходів із регулювання конкурентоспроможності продукції; виходу на нові ринки збуту; виходу на ринок нової продукції;

- організація: зміна значень чинників конкурентоспроможності; перерозподіл існуючих ресурсів; введення нових ресурсів;

- мотивація: системи збуту; робітників підприємства; споживачів; контроль: якості продукції; якості ресурсів; реалізації управлінських рішень.

Вирішальну роль у здійсненні управління конкурентоспроможністю відіграють пріоритети управління, під якими розуміють цільові значення параметрів виробничо-економічної діяльності організації.

Аналіз особливостей управління конкурентоспроможністю підприємства показав, що сучасне підприємство, яке функціонує в умовах ринкових відносин, як один із основних механізмів забезпечення своєї життєдіяльності, повинне використовувати системне стратегічне управління конкурентоспроможністю, сутність якого полягає в розробленні стратегії та довготермінової програми дій для досягнення цілей і вирішення завдань щодо підтримання/підвищення конкурентоспроможності з використанням обмеженого обсягу ресурсів у певній ринковій ситуації.

Тобто охоплювати, з одного боку, проблеми якості, ресурсозбереження, вивчення інфраструктури внутрішніх і зовнішніх ринків, з іншого боку – всі загальні функції управління – стратегічний маркетинг, планування, організацію процесів, облік і контроль, мотивацію й регулювання, всі стадії життєвого циклу керованих об'єктів.

Вочевидь, конкурентоспроможність організації в сучасних умовах визначається, перш за все, умінням максимально використати в своїх інтересах європейську ринкову ситуацію, що склалася або може скластися на визначений проміжок часу для збільшення виробництва, надання послуг, товарообігу та одержання максимального прибутку.

Отже, головне – оцінити можливості організації щодо поліпшення або утримання своїх позицій. Саме потенційні можливості підприємства є головним козирем у конкурентній боротьбі, в якій перемагає той, хто має більший потенціал до росту, до маневрування на ринку, до завоювання ринку.